Contributed by Daniel Tanuro
dinsdag, 28 maart 2006 - Last Updated vrijdag, 27 april 2007

Begin december 2005 werd de bevolking van Lateu, een dorpje met een hondertal inwoners op het eiland Tegua dat deel uitmaakt van de Polynesische staat Vanuatu, overgebracht naar een andere plaats. Het dorpje komt namelijk als maar meer onder water te staan (1). Het koraalrif biedt geen bescherming meer tegen de steeds heftiger woedende cyclonen en de erosie doet de kust met zo'n 2 à 3 meter per jaar krimpen. Die honderd mensen kregen als eersten het trieste voorrecht om collectief te verhuizen als gevolg van de stijging van het zeepeil, die zelf te wijten is aan de klimaatverandering. Maar het aantal klimaatvluchtelingen is al veel hoger, voornamelijk in de Stille Oceaan.

De Polynesische staat Tuvalu herbergt 3.000 klimaatvluchtelingen. Gelegen op zo'n 3.400 km ten noord-oosten van Australië en niet zo ver van Vanuatu, wordt dit kleine, 26km2 grote land, gevormd door 8 prachtige atollen waarvan het hoogste punt 4,5 m boven de golven uitsteekt. De helft van de 11.636 inwoners leeft op 3 meter hoogte. De klimaatverandering brengt mee dat het tij steeds vaker 3 meter boven het normale peil ligt. Tuvalu is het eerste land waar de mensen hun gronden moeten verlaten om te ontsnappen aan het water. Als er geen drastische maatregelen worden getroffen is de kans groot dat dit het eerste land wordt dat van de kaart verdwijnt omdat zijn bevolking volledig moet worden geëvacueerd.

Welk lot is deze klimaatvluchtelingen beschoren? Je hoeft daarvoor geen SF-romannetje te raadplegen, lees de kranten. In 2000 vroeg de regering van Tuvalu aan Australië en Nieuw Zeeland of ze haar 11.636 burgers wilde opvangen indien de vloed de ontruiming van hun land onvermijdelijk maakte. De regering van Canberra weigerde. De minister van immigratie Philip Ruddock durfde zelfs stellen dat de op-vang van de Tuvalensen een vorm van 'discriminatie' zou inhouden ten opzichte van andere kandidaat vluchtelingen. 'Australië', zo verklaarde een Tuvalensische autoriteit, 'heeft de deur voor onze neus dichtgegooid'.

Nieuw-Zeeland antwoordde niet minder brutaal. Het land is mede-ondertekenaar van het Pacific Access Category (PAC), een akkoord over immigratie met als andere ondertekenaars Fidji, Tuvalu, Kiribati en Tonga. Volgens dit PAC wil Nieuw Zeeland per jaar 74 personen uit Tuvalu en Kiribati opvangen en 250 uit Fidji en Tonga. Maar de immigranten moeten tussen de 18 en 45 jaar oud zijn met het vooruitzicht op een 'aanvaardbare' job in Nieuw-Zeeland (voltijds in loondienst met een contract van onbeperkte duur), voldoende Engels kennen, in goede gezondheid verkeren en indien zij een persoon ten laste hebben bewijzen dat ze over een aangepast inkomen beschikken (2). Ouden van dagen, zieken en armlastigen : de zee in !

Om deze politiek in een juist daglicht te stellen moeten we noteren dat Australië 20 miljoen inwoners telt (3 per km2), dat het de derde plaats inneemt volgens de UNO-index van de menselijke ontwikkeling en dat zijn BBP per inwoner $29.632 per jaar bedraagt (3). Nieuw-Zeeland is evenmin slecht bedeeld. Besef ook dat Australië, sterk verbonden met G.W. Bush, weigert het protocol van Kyoto te ondetekenen en één van de grootste steenkoolvreters van de planeet is.

We moeten dringend de alarmbel luiden, want deze houding van Nieuw Zeeland en Australië heeft te maken met de malthusiaanse plannen die in bepaalde milieus zijn opgedoken als reactie op de opwarming van de aarde. Denk aan het rapport over de klimaatverandering dat een tijdje geleden door twee 'deskundigen' werd opgesteld ten behoeve van het Pentagon. Met het vooruitzicht op een toevloed van klimaatvluchtelingen voorzag dit cynische document dat Europa onder de voet zou worden gelopen, terwijl de V.S.A en Australië "waarschijnlijk burchten zouden vormen omdat zij beschikken over de grondstoffen en reserves om zichzelf te bedruipen". De schrijvers aarzelden niet om koudweg te stellen dat rond die burchten "het aantal doden, veroorzaakt door oorlog alsmede door hongersnood en ziekten de bevolking zullen uitdunnen zodat deze met de tijd zich weer zou aanpassen aan de mogelijkheden. " (4) Puur malthusianisme !

Volgens de IPCC (Intergovernmental Panel on Climate Change) zou, indien er niets gedaan wordt

tegen de opwarming, het zeepeil met 9 à 88 cm kunnen stijgen tegen 2100. Diverse onafhankelijke studies hebben hieruit conclusies getrokken over de gedwongen bevolkingstransferts. Zij zijn het eens over volgende cijfers: 150 miljoen klimaatvluchtelingen in 2050, waarvan 30 miljoen in China, 30 in India, 15 in Bangladesh, 14 in Egypte, 1 in de eilandenstaatjes en 10 in de andere delta- en kustgebieden. Dit alles komt neer op 1,5% van de verwachte bevolking in 40 jaar.

De overgrote meerderheid van deze mensen zijn arm en leven in gebieden die niet beschikken over het geld nodig voor de gigantische infrastructuur om zich te beschermen tegen de vloed ... en waarover in de onderhandelingen over het klimaat met geen woord gerept wordt. De 'deur voor hun neus dichtslaan' is niet alleen verwerpelijk maar zou tegelijk de globale sociale en milieucrisis erger maken. Zo wordt de planeet één groot vat buskruit. Toch is het deze weg waarop de hedendaagse erfgenamen van Malthus ons met gevierde teugel meesleuren.

(1) Environment News Service, 12/01/06
(2) A Citizen's Guide to Climate Refugees, Friends of the Earth Australia, 2005
(3) BBP/inwoner aangepast aan de variable koopkracht.
(4) "An abrupt Climate Change Scenario and its Implications for US National Security", P. Schwartz and D. Randall, okt. 2003. De tekst is beschikbaar op diverse sites, waaronder die van Greenpeace. Lees Daniel TANURO, " Armageddon climatique au Pentagone " sur http://www.europe-solidaire.org/